

Nečinnost, nevydání dokladů po skončení věci

§ 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii

§ 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 1, 4 Etického kodexu

Rozhodnutí kárného senátu Kárné komise ČAK ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. K 117/2020

Kárně obviněný Mgr. P. S., advokát, se dopustil kárného provinění tím, že poté, co mu M. S. udělil plnou moc k zastupování jeho osoby a jeho nezletilé dcery Z. Z. S. v řízení o náhradě škody způsobené při výkonu veřejné moci nesprávným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a v řízení proti Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR, žaloby na náhradu škody nepodal, na urgence M. S. nereagoval a nereagoval na žádost M. S. o vydání všech pro jeho věc významných písemností.

Kárné opatření – pokuta 70 000 Kč.

Jestliže u kárně obviněného nastala nepředvídatelná a jím nezpůsobená překážka až v závěru dne 27. září nebo v průběhu dne 28. září 2021, pro kterou kárně obviněný žádal o odročení jednání nařízeného na den 29. září, bylo podle ust. § 16 odst. 3 advokátního kárného řádu povinností kárně obviněného nabídnout o tom kárnému senátu věrohodný důkaz, a tím svou žádost řádně odůvodnit. Protože se kárně obviněný ve své věci až dosud ani stručně nevyjádřil (k tomu byl vyzván dopisem předsedy kárné komise), zhodnotil kárný senát jeho žádost o odročení jednání jen jako taktický prostředek odpovídající jeho dosavadnímu přístupu ke kárnému řízení, učiněný s cílem kárné řízení bezdůvodně prodlužovat. Z uvedených důvodů proto předseda kárného senátu o odročení jednání nerozhodl a postupoval podle § 16 odst. 2 advokátního kárného řádu tak, že kárný senát jednal v nepřítomnosti kárně obviněného.

Z listinných důkazů předložených stěžovatelem, které

kárný žalobce navrhl provést, bylo spolehlivě prokázáno, že kárně obviněný porušil kárnou žalobou vytýkaná ustanovení obecně závazného i stavovského právního předpisu. Ani k jedné z listin relevantních v právní věci stěžovatele (uplatnění nároku na náhradu škody vůči orgánu veřejné moci – státu, žaloby na náhradu škody proti orgánu veřejné moci – státu) kárně obviněný stěžovateli – svému klientovi nepředal žádný důkaz potvrzující, že nároky byly u příslušných orgánů veřejné moci uplatněny, např. kopie doručky datové zprávy odeslané datovou schránkou příslušnému adresátovi. V případě listin, jimiž jsou žaloby na náhradu škody proti státu – Ministerstvu spravedlnosti ČR a Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR, se navíc *prima facie* ani nejedná o hotový sepis podání, nýbrž o koncept právního podání dosud neobsahující ani datum, ani podpis advokáta (zástupce klienta).

Kárně obviněný využil svého práva nevypovídat, a jak výše uvedeno, ani jednou se ke svým kárným proviněním nevyjádřil. Nelze však přehlédnout, i když to není předmětem kárné žaloby, že zvoleným způsobem vlastní obhajoby *tacet* však kárně obviněný porušil svou zákonnou povinnost podle § 46 odst. 4 zákona o advokacii, tedy předložit členům Kontrolní rady ČAK veškeré jimi požadované písemnosti nebo dokumenty vzniklé v souvislosti s poskytováním právních služeb, aby Kontrolní rada ČAK jako kompetentní orgán k dohledu nad dodržováním zákona o advokacii mohla prověřit oprávněnost stížnosti stěžovatele M. S. (klienta kárně obviněného).

Za stavu advokátova (kárně obviněného) trvalého mlčení v kárném řízení, kdy ani stížnost stěžovatele, ani tvrzení proti němu obsažená v kárné žalobě kárně obviněný nikdy nepopřel, a u vědomí faktu, že negativní tvrzení o nesplnění pokynů klienta mohl kárně obviněný spolehlivě vyvrátit předložením důkazu o splnění, což

neučinil, má kárný senát oprávněnost stížnosti stěžovatele a důvodnost kárné žaloby za prokázané.

Chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny, při výkonu advokacie jednat čestně a svědomitě, přitom využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné, jsou základní a zcela zásadní zákonné povinnosti advokáta. Právě jejich striktní dodržování vytváří všeobecný a profesně chtěný obraz důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Proto kontrolní a kárné orgány České advokátní komory na jejich dodržování lpí. To se projevuje především vedením kárných řízení, v nichž jsou kárně obvinění advokáti voláni k odpovědnosti z vlastního jednání, jímž své profesní povinnosti porušili.

Informační povinnost advokáta vůči klientovi, jak je stanovena v pravidle čl. 9 odst. 1. Etického kodexu, je jednou z nejdůležitějších profesních povinností advokáta, neboť její řádné plnění se přímo odráží ve vzájemné důvěře – *conditio sine qua non* vztahu mezi klientem a advokátem. Každé opodstatněné ukončení vztahu s advokátem, které klient učiní z důvodu ztráty důvěry v advokáta, v konečném důsledku vrhá temný stín na celý advokátní stav proto, že každé takové porušení Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže, jehož se advokát dopustí, je útokem z vlastních řad na důstojnost a vážnost advokátního stavu; není pochyb, že na tom česká advokacie nemá ani v nejmenším žádný zájem. Proto každé porušení této informační povinnosti advokáta, které bylo orgány ČAK advokátovi prokázáno, nemůže pro něho zůstat bez právních následků projevených v kárném řízení.

✿ Mgr. PETRA VRÁBLIKOVÁ,
vedoucí Oddělení pro věci kárné ČAK